บทที่ 1

บทนำ

1.1 อาชญากรรม

อาชญากรรม ถือเป็นปรากฏการณ์สำคัญอย่างหนึ่งของสังคมที่เกิดโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้น ๆ กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามและถือว่าเป็นความผิดซึ่งผู้กระทำจะต้องได้รับโทษ[1] ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 อาชญากรรม หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า "Crime" มาจากรากศัพท์ภาษาละติน "Crimen" ซึ่งมีความหมายคล้ายคลึงกันในภาษาไทย คือ การกระทำที่กฎหมายระบุไว้ว่าเป็นความผิดและมีการกำหนดโทษไว้[2]

นักอาชญาวิทยาได้แยกประเภทของอาชญากรรมตามหลักจริยธรรมหรือศีลธรรมไว้ 2 ประเภท คือ[3]

1. อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวเอง (Mala in se) ซึ่งมีเรื่องของศีลธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การฆ่าคน , การลักทรัพย์, การข่มขืนกระทำชำเรา , การค้ายาเสพติด ฯลฯ

2. อาชญากรรมที่ไม่มีความผิดในตัวเอง แต่ผิดเพราะกฎหมายกำหนดห้ามไว้ (Mala Prohibita) เช่น การค้าของหนีภาษี, การฝ่าฝืนกฎจราจร, การละเมิดลิขสิทธิ์ ฯลฯ

---

[1]อรัญ สุวรรณบุปผา, หลักอาชญาวิทยา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 19.

[2]โสภา ชปีลมันท์, อาชญากรรม: ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2537), หน้า 6.

[3]ประเทือง ธนิยผล และสุวิทย์ นิ่มน้อย, อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2533), หน้า 13.

มีพฤติกรรมบางประการที่แม้จะเป็นอาชญากรรมที่ไม่น่ากลัว หรือข่มขวัญประชาชน แต่กลับสร้างความเสียหายให้แก่สังคมและประเทศชาติมากมาย เช่น การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ฯลฯ[4] อาชญากรรมถือเป็นความปกติของสังคม เป็นกิจกรรมที่ต่างไปจากปกติ โดยอาศัยมาตรฐานของสังคมเป็นตัวแยกความผิดปกตินั้น

ในขณะเดียวกัน มีผู้จำกัดความอาชญากรรมในแง่ของ Positive Law เช่น Edwin H. Sutherland และ Dr. Cressey ซึ่งให้ความหมายของคำว่า "อาชญากรรม" ว่าคือการกระทำละเมิดต่อกฎหมายอาญา การกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะน่าประนาม น่าลงโทษมากสักเพียงใด ไม่ว่าจะผิดศีลธรรมมากน้อยเพียงใด หรือเลวต่ำช้ามากแค่ไหน ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ถ้าไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามไว้[5]

โดยสรุป อาชญากรรมจึงหมายถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามของรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายอาญา โดยผู้ที่กระทำมีเจตนาชั่วร้ายจากการกระทำที่ฝ่าฝืนดังกล่าว มีผลให้ผู้กระทำต้องได้รับโทษ นอกจากนี้พฤติกรรมหรือการกระทำที่ฝ่าฝืนดังกล่าวจะต้องเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมอย่างรุนแรง โดยสังคมก็จะต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างรุนแรงในพฤติกรรมหรือการกระทำดังกล่าวเช่นกัน

1.2 พัฒนาการของอาชญากรรมและสภาพปัญหา

เมื่อพิเคราะห์จากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ อาชญากรรมในสังคมดั้งเดิม จะมีรูปแบบที่เรียบง่ายไม่สลับซับซ้อน การพิจารณาความรับผิดของอาชญากรรมดังกล่าวนั้น เพียงแต่ผู้มีความรู้ทางกฎระเบียบข้อบังคับหรือจารีตของสังคม ก็สามารถพิจารณาลักษณะของพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือพิจารณาโครงสร้างความรับผิดได้โดยไม่ยาก

---

[4] วีระพงษ์ บุญโญภาส, ขอบเขตและความหมายของอาชญากรรมทางธุรกิจ (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530), (อัดสำเนา).

[5] Sutherland, Edwin H. and Dr. Cressey. Principle of Criminology. 7th ed. (Philadelphia : J.B. Lippincott Co., 1966). P. 4.

อย่างไรก็ดี เมื่อสังคมมีการพัฒนาไปในทางที่สลับซับซ้อนมากขึ้น จากสังคมดั้งเดิมที่มีความเรียบง่ายสู่สังคมใหญ่ที่มีโครงสร้างสลับซับซ้อน รูปแบบของอาชญากรรมก็สลับซับซ้อนตามไปด้วย เช่น มีผู้เกี่ยวข้องในการกระทำผิดมากขึ้น ซึ่งมีความเกี่ยวพันกันต่าง ๆ กันไป กระบวนการกระทำผิดเริ่มซับซ้อนหลายขั้นตอน รวมไปถึงวัตถุแห่งการกระทำที่แตกต่างไปจากเดิม ซึ่งในความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเริ่มอยู่นอกเหนือจากความรู้ความสามารถทางกฎระเบียบของสังคมโดยลำพัง ผู้ที่พิจารณาความรับผิดจำเป็นต้องอาศัยความรู้ในศาสตร์แขนงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาประกอบด้วย เช่น วิทยาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือศาสตร์แขนงอื่นที่เฉพาะเจาะจง ทำให้การพิจารณายากยิ่งขึ้น อาชญากรรมดังกล่าวมักถูกบัญญัติให้เป็นความผิดตามกฎหมายเทคนิคเนื่องจากหลักกฎหมายทั่วไปไม่สามารถคลี่คลายหรือพัฒนาตามสภาพปัญหาตลอดจนสังคมที่สลับซับซ้อนอย่างรวดเร็วได้ทันต่อเหตุการณ์

ตัวอย่างสำคัญประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงอาชญากรรมซึ่งมีความสลับซับซ้อนในโครงสร้างความรับผิดทางอาญา ได้แก่ <u>ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด</u> โดยเฉพาะเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติด ซึ่งแต่ในยุคสมัยดั้งเดิมเมื่อยาเสพติดยังไม่มีการแพร่ระบาดมากหรือสามารถเสาะแสวงหาได้ตามธรรมชาติโดยง่ายนั้น ตัวผู้กระทำหรือจำนวนฝ่ายของผู้กระทำในโครงสร้างความรับผิดก็จะมีเพียงจำนวนจำกัด ,กระบวนการผลิตก็จะเรียบง่ายไม่สลับซับซ้อน ส่วนใหญ่ก็จะสามารถมองเห็นได้ชัดเจนในทางกายภาพ ได้แก่ :-

1. การปลูก เช่น ปลูกฝิ่น กัญชา พืชกระท่อม และ/หรือ
2. การเก็บเกี่ยวส่วนที่สามารถใช้ในการเสพได้ หรือสามารถใช้ประโยชน์ในพิธีการทางสังคม หรือทางเศรษฐกิจบางประการ (เนื่องจากยังมีชนพื้นเมืองหรือชนกลุ่มน้อยบางเผ่าใช้พืชเสพติดบางชนิดเช่น ฝิ่น เป็นเสมือนเงินตราที่ใช้แลกเปลี่ยนสินค้าได้ หรือใช้เป็นยารักษาโรค) เช่น การกรีดเอาน้ำยาง ,การเก็บเมล็ด -ใบ , การเก็บผลผลิตส่วนอื่นๆ ฯลฯ

ในส่วนของวัตถุแห่งการกระทำคือ <u>ตัวยาเสพติด</u> ก็เห็นได้ชัดในทางรูปธรรม โดยมักจะปรากฏเป็นผลผลิตสุดท้าย(final output)ได้ในทันที หรือปรากฏในกระบวนการผลิตที่ใช้ระยะเวลาที่ไม่ยาวนานจนเกินไปนัก นอกจากนี้ยังไม่มีปัญหาจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาศาสตร์แขนงอื่นมาใช้ในการพิจารณาโครงสร้างความรับผิดทางอาญามากนัก (หรือหากต้องใช้ ก็ไม่มาก) เพียงมีการคิด ตกลงใจ และเคลื่อนไหวทางกายภาพ ตามเจตนาที่ตนเองกำหนด ก็เป็นการลงมือ “ผลิต” แล้ว

แต่เมื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติด มีการปรับเปลี่ยนไปตามสภาพสังคม เศรษฐกิจที่สลับซับซ้อนและเทคโนโลยีที่รุดหน้า กระบวนการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ก็เข้ามาแทนที่และมีบทบาทสำคัญในกระบวนการผลิต ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างความรับผิดทางอาญา กล่าวคือ

1. ผู้กระทำผิด มีจำนวนหลายคนหรือหลายฝ่ายมากยิ่งขึ้น บางส่วนก็มีความเกี่ยวข้องกันอย่างเห็นได้ชัด บางส่วนก็แยกกันเด็ดขาด หรืออยู่นอกเหนือความรับรู้ของกันและกัน เช่น มีผู้จัดหาสารตั้งต้น , ผู้ลงมือทำการผลิต , แปรรูป , ผสม , แปรสภาพ , ผู้ตรวจสอบและพัฒนาคุณภาพ , ผู้จัดการทั่วไป ฯลฯ

2. การกระทำ มีกระบวนการผลิต (Production process) ที่สลับซับซ้อนและเพิ่มขั้นตอนมากขึ้น บางขั้นตอนเป็นสายงานหลักในการผลิต และบางขั้นตอนแม้เป็นเพียงส่วนประกอบแต่ก็มีความสำคัญและจำเป็นไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน บางขั้นตอนของกระบวนการอาจเป็นความผิดทางอาญาได้ในตัวเองแยกออกมาต่างหาก มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยและสลับซับซ้อนมาใช้ ก่อให้เกิดปัญหาในทางทฤษฎีว่า ณ จุดใดของกระบวนการผลิต คือ จุดของการ "ลงมือ" กระทำความผิด" ที่แท้จริง ซึ่งจะส่งผลไปถึงการพิจารณาเรื่องสำคัญอื่น ๆ ในโครงสร้างความ รับผิดทางอาญาด้วย

3. วัตถุแห่งการในกระบวนการผลิตยาเสพติดโดยการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์นั้น วัตถุแห่งการกระทำอาจเกิดได้ในหลายขั้นตอน การพิจารณาจึงไม่ใช่จะมุ่งเน้นแต่ผลผลิตที่เกิดขึ้นในขั้นตอนสุดท้ายเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องศึกษาไปถึงกระบวนการผลิตในขั้นตอนอื่นด้วยว่าสิ่งที่ได้ออกมาแต่ละอย่างนั้น มีคุณสมบัติทางเคมีอย่างไร มีผลต่อสภาพร่างกายและจิตใจของมนุษย์อย่างไร เป็นความผิดตามกฎหมายฉบับเดียวกันในส่วนอื่นหรือในกฎหมายฉบับอื่นต่างหากอีกหรือไม่อีกด้วย เป็นการพิจารณาปัญหาทั้งในทางกว้างและทางลึก อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ ทั้งในทางทฤษฎีและในทางปฏิบัติหรือกระบวนการดำเนินคดีทางอาญาของความผิดฐานผลิต ยาเสพติดต่อไป

การพิจารณาโครงสร้างความรับผิดของการผลิตยาเสพติดโดยการสังเคราะห์เช่นนี้ นอกจากจะอาศัยความรู้ความสามารถในทางกฎหมายเป็นส่วนสำคัญแล้ว จึงยังต้องอาศัยศาสตร์แขนงอื่นมาช่วยในการวินิจฉัยด้วยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เช่น วิทยาศาสตร์สาขาเคมี ชีววิทยา และความรู้ทางการแพทย์ ฯลฯ ซึ่งแตกต่างออกไปจากอาชญากรรมในยุคดั้งเดิมอย่างมากมาย

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 ยาเสพติด

ยาเสพติดในปัจจุบันนี้มีมากกว่า 100 ชนิด ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ตามลักษณะของที่มาได้เป็น 2 ประเภท คือ :-

1. ยาเสพติดที่ได้จากธรรมชาติ (Natural Drugs) เช่น ฝิ่น กัญชา พืชกระท่อม เห็ดขี้ควาย เป็นต้น

2. ยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ (Synthetic Drugs) เช่น เฮโรอีน ยานอนหลับ ยาระงับประสาท ยาหลอนประสาท ยาบ้าหรือแอมเฟตามีน เป็นต้น

1. ยาเสพติดที่ได้จากธรรมชาติ เป็นยาเสพติดดั้งเดิมที่แพร่ระบาดในสังคม สามารถผลิตหรือเสาะหาได้จากธรรมชาติโดยตรง เช่น เก็บเกี่ยวใบหรือส่วนอื่นของต้นพืช การกรีดเอายาง การเอามาปรุงผสมอาหาร ฯลฯ ไม่ต้องผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ยุคใหม่ประการอื่นๆ ส่วนการนำมาใช้เสพก็สามารถกระทำได้โดยง่ายเช่นกัน ไม่มีกระบวนการซับซ้อนมากมาย เช่น นำยางมาเสพ (ฝิ่น, ยางกัญชา) , นำใบมามวนสูบ (กัญชา) , เคี้ยวกลืนได้ทันที (พืชกระท่อม) หรือนำมาประกอบเป็นอาหาร (นำเห็ดขี้ควายมาซอยเป็นชิ้นเล็ก ๆ ผสมกับไข่เจียว) ซึ่งสามารถออกฤทธิ์ต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพได้โดยตรงในเวลาที่ไม่นานนักหลังจากเสพ และผลที่เกิดขึ้นต่อร่างกายและจิตใจก็มีระยะเวลาที่จำกัดและไม่รุนแรงมากนัก

2. ยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นผลจากการพัฒนาของสังคม ไปสู่ความสลับซับซ้อนและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ในชั้นแรกยาเสพติดประเภทนี้ส่วนใหญ่ใช้ในวงการแพทย์ วงการทหาร หรือวงการวิทยาศาสตร์ โดยใช้เพื่อระงับความเจ็บปวด บรรเทาอาการบกพร่อง หรือผิดปกติทางจิต บรรเทาความเครียด ฯลฯ แต่ต่อมาวัตถุประสงค์ของการใช้สารเหล่านี้ถูกเบี่ยงเบนไป กลายเป็นการใช้ในลักษณะของสารเสพติดมากขึ้น ยาเสพติดประเภทนี้แม้บางส่วนอาจมาจากธรรมชาติ แต่ก็ต้องผ่านการปรุงแต่งและสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์หลายขั้นตอนจนบางครั้งแทบจะหมดคุณสมบัติทางกายภาพดั้งเดิม มีการผสมผสานกับสารประกอบตัวใหม่ บางชนิดก็เกิดจากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ล้วน ๆ โดยมีสารตั้งต้น (Precursor)หลายประเภทมาสังเคราะห์รวมกัน โดยผ่านกระบวนการทางเคมีเป็นสำคัญ กระบวนการผลิตต้องมีบุคคลหลายฝ่าย และวัตถุต่างๆ ทั้งที่เป็นอุปกรณ์และสารเคมีหลายชนิดเข้ามาเกี่ยวข้อง มีขั้นตอนมากขึ้น และมีผลผลิตเกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนที่มีคุณสมบัติทางเคมีที่แตกต่างกันออกไป และอาจเป็นความผิดทางอาญาได้ในตัวเอง

ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ เฮโรอีน , ยาบ้า (แอมเฟตามีน-เมทแอมเฟตามีน) , อีเฟรดีน มอร์ฟีน, โคเคน, โคเคอีน ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่ต้องผ่านการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ จนเกิดความเข้มข้นของตัวยาที่จะส่งผลต่อร่างกายและจิตใจของมนุษย์ในระดับที่รุนแรงและยาวนานกว่ายาเสพติดที่ได้จากธรรมชาติ นอกจากนี้ยังมีผลต่อร่างกายและจิตใจมนุษย์อย่างค่อนข้างมาตรฐาน เพราะสามารถควบคุมระดับมาตรฐานในกระบวนการผลิตให้เป็นไปตามที่ต้องการของผู้ผลิตได้ ในขณะที่ยาเสพติดที่ได้จากธรรมชาติกลับแตกต่างออกไปเพราะไม่สามารถคาดการณ์ถึงผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะมาตรฐานเช่นนี้ได้ เพราะมีปัจจัยอื่นๆที่ไม่อาจควบคุมได้มาเกี่ยวข้องหรือเป็นตัวกำหนด เช่น ดิน ฟ้า อากาศ การเก็บเกี่ยว หรือปัจจัยทางกายภาพอื่น ๆ ฯลฯ

สำหรับในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนจะได้ศึกษาถึงความรับผิดทางอาญาต่อการผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ แต่เนื่องจากในปัจจุบันยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์มีมากมายหลายชนิดและมีรูปแบบการผลิตตลอดจนปัจจัยต่างๆที่เข้ามาเกี่ยวข้องแตกต่างกัน ผู้เขียนจึงเลือกที่จะศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับ “เมทแอมเฟตามีน” หรือ “ยาบ้า” ซึ่งกำลังเป็นปัญหารุนแรงอยู่ในประเทศไทยขณะนี้

1.4 ประวัติความเป็นมาของเมทแอมเฟตามีน หรือยาบ้า

แอมเฟตามีนถูกคิดค้นขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2470 โดยนายกอร์ดอน เอ อัลลีส (Gordon A. Alles) ซึ่งในวงการแพทย์พบว่ายาชนิดนี้ทำให้หลอดลมขยาย , กระตุ้นการหายใจและกระตุ้นสมอง จึงมีการนำมาใช้ในการรักษาโรคง่วงหลับ และมีบางคนใช้เป็นยาลดความอ้วน หรือใช้ในผู้ป่วยที่มีอาการอ่อนเพลีย ,ผู้ป่วยโรคจิตที่มีอาการซึมเศร้า

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการนำมาใช้ในระหว่างสงคราม โดยแจกให้กับทหารที่ต้องอยู่เวรยามเพื่อมิให้ง่วงนอน หรือมีแรงที่จะสู้รบต่อ หลังจากสงครามเลิกจึงมีการนำยานี้มาใช้กันอย่างกว้างขวางมากขึ้น เช่น ใช้ในด้านกีฬา , ผู้ขับรถทางไกล , นักเรียนนักศึกษาที่ดูหนังสือ ดึก ,ช่วยเป็นยาลดน้ำหนัก เป็นต้น

ในช่วงปี พ.ศ.2510 แอมเฟตามีนได้แพร่ระบาดเข้ามาในเมืองไทยโดยบริษัทโบโร เวล-คัม จำกัด จากประเทศเกาหลีเป็นผู้นำเข้ามาในประเทศ แอมเฟตามีนที่ส่งเข้ามาขายในตอนแรกนั้นมีเครื่องหมายการค้าเป็นรูปหัวม้าและมีอักษรคำว่า “London” ผู้คนจึงเรียกชื่อตามสัญลักษณ์ที่

ติดบนเม็ดยาว่า "ยาม้า" ซึ่งในปัจจุบัน กระทรวงสาธารณสุขเปลี่ยนชื่อเป็น "ยาบ้า" แล้ว และเป็นชื่อที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ยาบ้าหรือแอมเฟตามีน(สำหรับในประเทศไทยภายหลังได้เปลี่ยนไปใช้สาร เมทแอมเฟตามีน เป็นองค์ประกอบสำคัญของยาบ้า ซึ่งผู้เขียนจะได้อธิบายถึงที่มาในช่วงต่อไป) นี้จะออกฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางซึ่งทำหน้าที่เก็บความจำ , ความคิด , ควบคุมการทำงานของอวัยวะต่างๆเกี่ยวกับความเคลื่อนไหว,การทรงตัวและการถ่ายทอดความรู้สึก การออกฤทธิ์จะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปริมาณยาและระยะเวลาของการใช้ตลอดจนส่วนประกอบของตัวยาที่ใช้ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามแต่ละกลุ่มผู้ผลิต

คนที่อ่อนเพลียและต้องการพักผ่อนเมื่อทานยาบ้าเข้าไปในช่วงแรกจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่า แต่หารู้ไม่ว่าผลเสียที่ตามมาของยานี้คือเมื่อเสพไปนาน ๆ จะมีผลทำให้สูญเสียการใช้เหตุผลในตัดสินใจไป เช่น เมื่อเกิดเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ต้องการการตัดสินใจทันทีทันใด สมองของบุคคลเหล่านี้จะทำงานสับสนและไม่สามารถสั่งการให้ร่างกายทำงานได้ เช่น ควรจะหยุดรถก็กลับเร่งเครื่อง จนอาจเกิดอุบัติเหตุตามมา

นอกจากนั้นในคนที่เสพยาบ้า เมื่อยาหมดฤทธิ์จะเกิดอาการง่วงนอนและเพลียมากกว่าปกติ และจะต้องการพักผ่อนในช่วงเวลาที่ยาวนานเพื่อชดเชยส่วนที่ทำงานมากเกินไป หากผู้เสพยาบ้ายังคงฝืนทำงานต่อไปโดยที่ร่างกายไม่ได้พักผ่อน ร่างกายจะอ่อนเพลียถึงขีดสุดและหมดความสามารถที่จะบังคับรถไปในทิศทางที่ต้องการหรือที่เรียกว่า "หลับกลางอากาศ" (หลับใน) อุบัติเหตุจึงเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย

แต่เดิมแอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นสารสำคัญที่ใช้ทำยาบ้านั้น เป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯ แต่ขณะนี้ได้มีประกาศของกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ 135 (พ.ศ.2539) ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2539 กำหนดให้แอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 16 ตุลาคม 2539 เป็นต้นไป ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอัตราโทษของความผิดเกี่ยวกับยาบ้าดังกล่าว คือ

โทษ / ข้อหา	ตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518	ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
1. ผลิต 2. นำเข้า 3. ส่งออก	- จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000 - 400,000 บาท (ม.89)	- จำคุกตลอดชีวิต (ม.65 ว.1) - กระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65 ว.2) - มีปริมาณตั้งแต่ 20 กรัมขึ้นไป (สารบริสุทธิ์) ถือว่าเป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65, ม.15)
4. จำหน่าย 5. ครอบครองเพื่อจำหน่าย	- จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000 - 400,000 บาท (ม.89)	- มีปริมาณไม่เกิน 100 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุก 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 50,000 ถึง 500,000 บาท (ม.66 ว.1) - มีปริมาณเกิน 100 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุกตลอดชีวิต หรือ ประหารชีวิต (ม.66 ว.2)
6. ครอบครอง	- ปริมาณไม่เกิน 0.5 กรัม จำคุก 1 ปี ถึง 5 ปี และปรับ 20,000 - 100,000 บาท (ม.106 ว.1) - ปริมาณเกิน 0.5 กรัม จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000 ถึง 400,000 บาท (ม.106 ทวิ)	- มีปริมาณไม่เกิน 20 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000 ถึง 100,000 บาท (ม.67) - มีปริมาณเกิน 20 กรัม (สารบริสุทธิ์) ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.66, ม.15 ว.2)
7. เสพ	- จำคุก 1 ปี ถึง 5 ปี และปรับ 20,000 - 100,000 บาท (ม.106 ตรี)	- จำคุก 6 เดือน ถึง 10 ปี และปรับ 5,000 - 100,000 บาท (ม.91)

จะเห็นได้ว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงยาบ้าให้เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เช่นเดียวกับเฮโรอีนแล้ว ผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาบ้าจะได้รับโทษขั้นสูงสุดถึงประหารชีวิต และเมื่อเปรียบเทียบข้อหาที่กระทำความผิดฐานเดียวกันแล้วจะเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดจะได้รับโทษสูงขึ้นในทุกฐานความผิด และส่งผลให้มีบทสันนิษฐานเด็ดขาดของกฎหมายกล่าวคือ ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก หรือครอบครองซึ่งยาบ้าคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ 20 กรัมขึ้นไป ให้ถือว่าบุคคลนั้น ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือครอบครองเพื่อจำหน่าย (ตามมาตรา 15) ซึ่งมีโทษหนักขึ้นกว่าปกติ

ส่วนข้อหาผลิต นำเข้า หรือขายยาบ้าปลอม ยาบ้าผิดมาตรฐาน หรือยาบ้าเสื่อมคุณภาพนั้นไม่มีอีกต่อไป เนื่องจากตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ไม่ได้มีการบัญญัติฐานความผิดนี้ไว้ จึงเข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ไม่อาจดำเนินคดีในฐานความผิดดังกล่าวได้อีกต่อไป

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 39 บัญญัติเรื่องทำนองนี้ไว้เฉพาะกรณีห้ามมิให้ผู้ใด ผลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท 3 ที่ปลอม ผิดมาตรฐาน หรือเสื่อมคุณภาพเท่านั้น จึงไม่ครอบคลุมไปถึงยาบ้าซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1

1.5 สภาพปัญหายาเสพติดในประเทศไทย : ศึกษากรณียาบ้า

สำหรับสภาพปัญหายาเสพติดในประเทศไทยนั้นจัดได้ว่ารุนแรงกว่าประเทศใดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งนี้เพราะประเทศไทยมีพื้นที่บางส่วนทางภาคเหนือที่ติดต่อกับบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ ซึ่งเป็นแหล่งผลิตยาเสพติดที่สำคัญแหล่งหนึ่งของโลก และการที่ประเทศไทยมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกที่สุดในภูมิภาคนี้ทำให้ประเทศไทยถูกใช้เป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติดและเป็นทางผ่านสู่ประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีส่วนเอื้ออำนวยให้การแพร่ระบาดของยาเสพติดให้เป็นไปอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น มาตรการและวิธีการแก้ปัญหาจึงต้องพัฒนาให้ทันต่อสถานการณ์และมีประสิทธิภาพ เพราะปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ต่อเนื่องและมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทั้งชนิดของตัวยา และลักษณะของประชากรที่เสพติด

การกำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ อาทิเช่น ความเป็นมาของปัญหา, แนวทางการแก้ปัญหาในอดีต,มาตรการและประสิทธิภาพของการแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน, ความพร้อม ความร่วมมือ ร่วมใจของหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน รวมทั้งประชาชนในชุมชนที่ประสบปัญหานั้นๆ[6] ตลอดจนมาตรการและแนวทางที่จะใช้เพื่อรองรับสภาพปัญหาที่พัฒนาไปในอนาคต

1.5.1 สภาพปัญหาการผลิตยาบ้า

ในส่วนของสภาพปัญหาการผลิตแอมเฟตามีนหรือยาบ้า ในระยะแรกมีการลักลอบผลิตในพื้นที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดรอบนอก แต่ในปัจจุบันได้แพร่ขยายไปในพื้นที่จังหวัดอื่น ไม่น้อยกว่า 20 จังหวัด ยาบ้าเป็นยาเสพติดที่มีการลักลอบผลิตมากขึ้นตลอดเวลา เป็นการผลิตเพื่อใช้บริโภคภายในประเทศเป็นหลัก และกำลังเป็นปัญหาที่มีแนวโน้มขยายตัวรุนแรงมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสถิติการจับกุมในช่วงหลายปีที่ผ่านมา การผลิตยาบ้าในประเทศไทยค่อนข้างจำกัดอยู่ในกลุ่มบุคคลเพียงไม่กี่กลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนที่มีเชื้อสายจีน และมีการแบ่งแยกการผลิตคนละขั้นตอนใหญ่ๆ อย่างเด็ดขาด กล่าวคือ

1. กลุ่มผู้ผลิตหัวเชื้อเมทแอมเฟตามีน และ
2. กลุ่มผู้ผลิตอัดเม็ด

การแบ่งกลุ่มค่อนข้างแบ่งแยกโดยเด็ดขาด ในช่วงแรกมีเพียงไม่กี่กลุ่ม แต่ในระยะหลังกลุ่มผู้ผลิตยาบ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มจำนวนมากขึ้น เนื่องมาจากการได้รับผลกำไรจากการค้าที่ค่อนข้างสูง ทำให้ในปัจจุบันกลุ่มผู้ผลิตมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ "การผลิตแบบครบวงจร" กล่าวคือมีทั้งการผลิตหัวเชื้อและการผลิตอัดเม็ดในกลุ่มเดียวกัน ส่งผลให้ลักษณะการกระทำผิดฐานผลิตยาบ้ามีความซับซ้อนและมีความสัมพันธ์ระหว่างกันมากขึ้น นอกจากนี้การผลิตยาบ้ายังมีการกระจายตัวไปยังในทุกภาคของประเทศ โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคกลางซึ่งเป็นภาคที่มีการผลิตยาบ้ามากที่สุด และพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งนับเป็นอีกภาคหนึ่งที่มีการผลิตและการค้ายาบ้ามาก

---

[6] สำนักงาน ป.ป.ส., กลยุทธการแก้ปัญหายาเสพติดในประเทศไทย. (กรุงเทพมหานคร : มปท., 2533), หน้า 6.

อย่างไรก็ดี โดยภาพรวมแล้วการผลิตยาบ้าในปัจจุบันเป็นคงมีลักษณะเป็นแหล่งผลิตประเภทอัดเม็ด ซึ่งรับหัวเชื้อมาจากแหล่งผลิตในภาคกลางและกรุงเทพมหานคร แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาการผลิตแบบครบวงจรมากขึ้นในอนาคตต่อไป

พื้นที่ที่เริ่มปรากฏข่าวสารการผลิตยาบ้าเมื่อไม่นานมานี้และมีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นถึงการขยายตัวของปัญหายาบ้าคือภาคเหนือซึ่งนับเป็นภาคที่เริ่มพบว่ามีการผลิตหัวเชื้อเมทแอมเฟตามีนโดยใช้อีเฟดรีน (จะได้อธิบายในบทที่เกี่ยวกับกระบวนการผลิตต่อไป)ที่ลักลอบนำเข้าแถบชายแดนพม่ามาเป็นสารตั้งต้น (Precursor) ในการผลิต

ในขณะนี้กลุ่มลูกน้องขุนส่าดั้งเดิมซึ่งเดิมผลิตเฮโรอีน ได้หันมาผลิตยาบ้าแทนเนื่องจากสามารถส่งมาจำหน่ายในประเทศไทยได้ง่ายและให้ผลกำไรสูงกว่าเฮโรอีน ยาบ้าซึ่งผลิตโดยกลุ่มลูกน้องขุนส่านี้มีผู้กล่าวว่าบางครั้งมีการผสมยาเสพติดประเภทเฮโรอีนเข้าไปในเม็ดยาด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เสพเกิดการเสพติดต้องเสพเป็นประจำ ไม่ใช่เสพเฉพาะเวลาทำงานเหมือนแต่เดิม ราคาของยาบ้าขณะนี้ตกราคาประมาณเม็ดละ 100-150 บาท (แต่อาจแตกต่างกันไปจากนี้ในบางพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในการผลิตหรือขนส่ง) ดังนั้นการที่กลุ่มลูกน้องขุนส่าได้หันมาผลิตยาบ้ามาจำหน่ายในประเทศไทยจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ประเทศไทยจะต้องป้องกันและปราบปรามโดยจริงจังต่อไป

ยาบ้าที่แพร่ระบาดอยู่ในประเทศไทยนั้นแต่เดิมใช้สารแอมเฟตามีน (AMPHETAMINE) ซึ่งเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 เป็นส่วนผสมสำคัญในเม็ดยาบ้า แต่เนื่องจากแอมเฟตามีนมีราคาแพงเพราะต้องสั่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ ดังนั้นกระบวนการผลิตยาบ้าจึงได้หันมาใช้สารเคมีที่มีราคาถูกกว่าและสังเคราะห์ได้ง่ายกว่าคือสารเมทแอมเฟตามีน (METHAMPHETAMINE) ซึ่งเดิมเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 เช่นกันเป็นส่วนผสมแทน และมีผลออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทของมนุษย์ใกล้เคียงกันโดยเมทแอมเฟตามีนสามารถสังเคราะห์ได้มาจากอีเฟดรีน (EPHEDRINE) อันเป็นสารตั้งต้น ซึ่งเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทฯเช่นกัน กระบวนการผลิตโดยใช้เมทแอมเฟตามีนเป็นองค์ประกอบนี้เสียค่าใช้จ่ายน้อย ทำให้สามารถลดต้นทุนในการผลิตได้จึงเป็นที่นิยมในกลุ่มผู้ลักลอบผลิตยาบ้าทั้งหลาย

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงยาบ้าในขณะนี้แล้ว(รวมถึงในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) จะหมายถึงยาบ้าที่มีส่วนผสมในเม็ดยาที่เป็น "เมทแอมเฟตามีน" ไม่ใช่ "แอมเฟตามีน" ดังที่เป็นมาแต่เดิม และในปัจจุบันนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขก็ได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุขกำหนดให้แอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เช่นเดียวกับเฮโรอีน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

1.5.2 <u>สภาพปัญหาการค้าและเส้นทางลำเลียง</u>

เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งของประเทศไทยมีความสะดวกกว่าประเทศใกล้เคียงในภูมิภาคเดียวกันทำให้ผู้ค้ายาเสพติดที่ผลิตได้ในภูมิภาคนี้ใช้ประเทศไทยเป็นเส้นทางในการค้าและลำเลียงผ่านของยาเสพติดเป็นส่วนใหญ่

ในส่วนของ "เมทแอมเฟตามีน" หรือ "ยาบ้า" เป็นยาเสพติดที่ลักลอบผลิตและจำหน่ายเพื่อการบริโภคภายในประเทศเป็นหลัก กลุ่มผู้ค้ายาบ้ามีทั้งระดับผู้ค้ารายใหญ่และระดับผู้ค้าปลีก พื้นที่ค้าส่งรายใหญ่ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ,จังหวัดใกล้เคียงและจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางความเจริญของแต่ละภาค ส่วนพื้นที่ค้าปลีกขณะนี้กระจายไปในจังหลายจังหวัดโดยเฉพาะจังหวัดที่อยู่ในเส้นทางการขนส่งทางบก ผู้ลักลอบจำหน่ายจะใช้สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามทางหลวงแผ่นดินสายหลักสู่ภาคต่างๆของประเทศ นอกจากนี้ยังมีขายตามอู่ปะยาง, อู่ซ่อมรถ, ร้านอาหาร, ร้านขายยาบางแห่ง ตลอดจนสถานศึกษาบางแห่ง สิ่งที่น่าตกใจคือบุคคลผู้ที่ขายก็คือครูอาจารย์ หรือนักเรียนนักศึกษาบางคนในโรงเรียนหรือสถานศึกษานั้นเอง

ลักษณะการผลิตและการค้าเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ในประเทศไทย

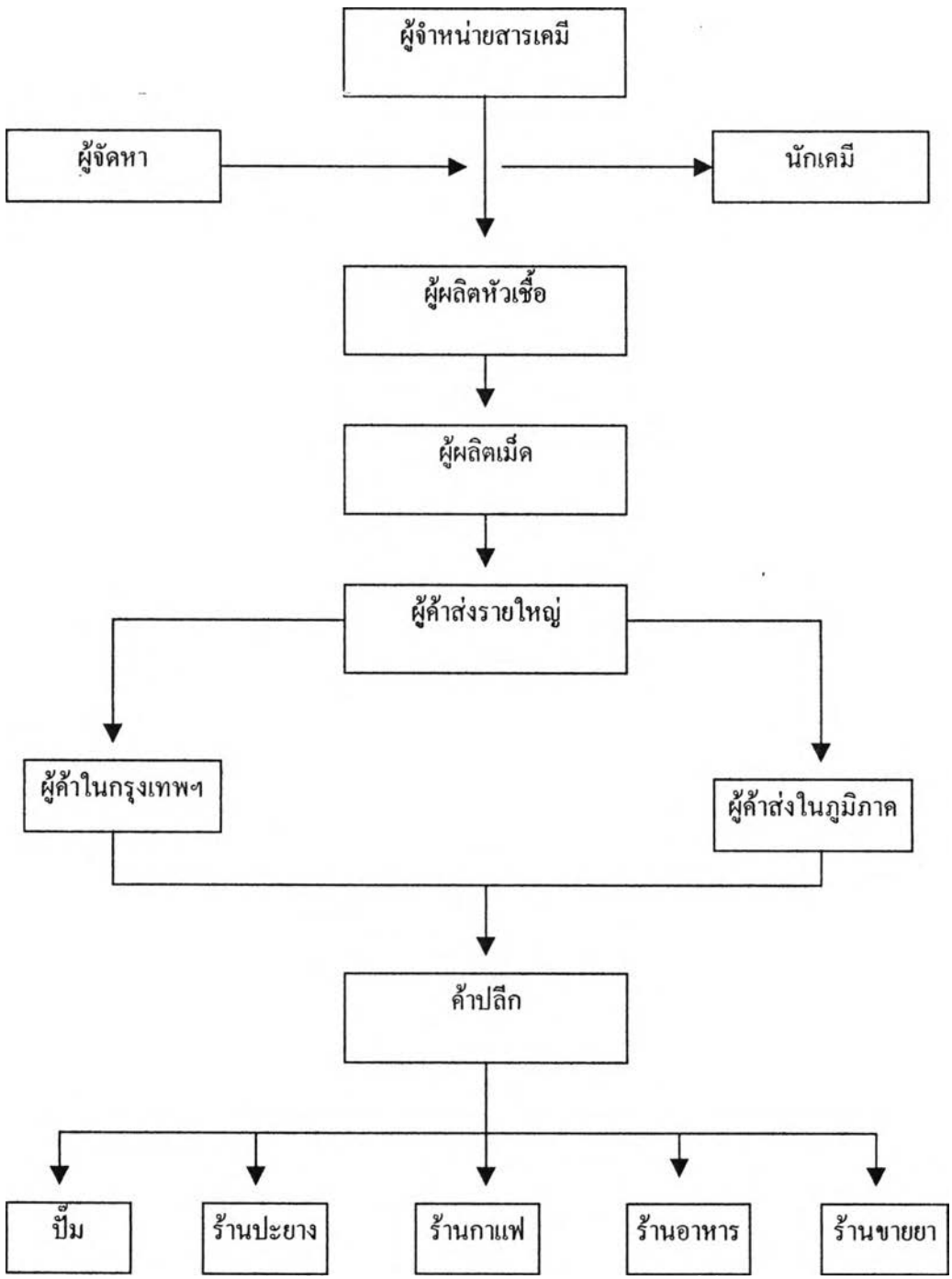

ที่มา : สำนักงาน ป.ป.ส.

1.5.3 ปัญหาการแพร่ระบาด

นอกจากการเป็นแหล่งผลิตและเส้นทางลำเลียงในทางการค้ายาบ้าแล้ว ประเทศไทยยังประสบปัญหาการแพร่ระบาดของยาบ้าทั้งในหมู่ประชาชนทั่วไป กลุ่มผู้ประกอบการ นักเรียนนักศึกษา เยาวชน ฯลฯ ในอัตราก้าวหน้าอย่างรวดเร็วจนน่าเป็นห่วง ส่งผลให้ประชากรของชาติด้อยคุณภาพลง อันเป็นสาเหตุสำคัญหนึ่งที่ทำให้ประเทศชาติไม่พัฒนาเท่าที่ควรเนื่องจากรัฐต้องนำงบประมาณส่วนหนึ่งมาใช้ในการปราบปรามและแก้ไขปัญหา ทั้งในกลุ่มประชากรเสี่ยงและกลุ่มประชากรที่ติดยาแล้วรอรับการบำบัดรักษา อันเป็นสภาพปัญหาที่ทุกฝ่ายควรให้ความสำคัญและร่วมมือร่วมใจในการแก้ไขปัญหาด้วยมาตรการต่างๆที่เหมาะสมอย่างผสมผสาน

1.6 มาตรการสำคัญที่รัฐใช้ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด

รัฐได้พิจารณาสภาพปัญหาและความรุนแรงของยาเสพติดตามหลักเศรษฐศาสตร์ กล่าวคือ พิจารณาเห็นว่าปัญหายาเสพติดเกิดจากปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ

1) อุปสงค์ (Demand) ได้แก่ ความต้องการในการใช้ยาเสพติด
2) อุปทาน (Supply) ได้แก่ ตัวยาเสพติดที่ถูกผลิตและแพร่ระบาดเข้าสู่สังคม

กระบวนการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงต้องนำทั้ง 2 ปัจจัยสำคัญมาเป็นตัวกำหนด โดยพิจารณาเป็น 2 แนวทาง คือ

1. Demand Reduction เป็นแนวทางการลดความต้องการของการใช้ยาเสพติด ซึ่งมี 2 มาตรการสำคัญ คือ

1.1) มาตรการป้องกันยาเสพติด (Preventive Education) การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้กับกลุ่มเสี่ยงและประชาชนทั่วไป ให้ห่างไกลจากยาเสพติด หรือไม่คิดจะใช้ยาเสพติด

1.2) มาตรการบำบัดรักษา (Rehabilitation) เป็นการทำให้ผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้ว สามารถบำบัดรักษาจนหายขาดจากการติดยาโดยวิธีทั้ง 4 ขั้นตอนคือ การเตรียมความพร้อมของร่างกายและจิตใจ การถอนพิษยา การฟื้นฟูสมรรถภาพของร่างกายและจิตใจ และการติดตามผล

2. <u>Supply Reduction</u> เป็นแนวทางการลดอุปทาน หรือการลดตัวยาเสพติดในสังคมในลดน้อยลงหรือหมดไป โดย 2 มาตรการ คือ

2.1) มาตรการปราบปราม (Law Enforcement) โดยใช้มาตรการทางกฎหมายและกระบวนยุติธรรมเป็นสำคัญ

2.2) มาตรการควบคุมพืชเสพติด (Narcotics Crop Control) เป็นมาตรการที่เน้นการปราบปรามและตัดฟันไร่ฝิ่น กัญชาและพืชเสพติดอื่นๆ เพื่อสกัดกั้นการนำมาใช้ประโยชน์ในการผลิตยาเสพติด ตลอดจนใช้แนวทางปลูกพืชทดแทน เพื่อให้ผู้ปลูกพืชเสพติดมีอาชีพใหม่ที่ถูกกฎหมายและไม่หันไปปลูกพืชเสพติดอีก ในปัจจุบันมาตรการควบคุมพืชเสพติดของประเทศไทยถือว่าประสบความสำเร็จด้วยดี เนื่องจากพื้นที่ปลูกพืชเสพติดของประเทศลดลงจนแทบไม่มีเหลือในเขตประเทศไทย

1.7 สถิติคดีและปริมาณของกลางในคดียาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนที่น่าสนใจ

สถิติการจับกุมคดียาเสพติดทั่วประเทศ มกราคม – ธันวาคม 2540

(จากเอกสารรายงานสรุปผลการปราบปรามยาเสพติดทั่วประเทศ ประจำปี 2540)

ชนิดยาเสพติด	จำนวนคดี	จำนวนผู้ต้องหา (คน)	น้ำหนักของกลาง (กรัม)	จำนวนผู้ต้องหาแยกตามข้อหา			
				ผลิต	นำเข้า	ส่งออก	จำหน่าย
เฮโรอีน	16,087	17,006	313,316.13	28	3	21	1,391
เอ็คตาซี่	123	137	17,010.32	0	5	1	25
ฝิ่นสุก	666	700	114,308.06	2	6	0	15
กัญชาแห้ง	32,275	35,032	9,105,665,06	101	88	0	802
ยาบ้า	75,261	83,604	2,167,777.03	130	99	4	10,240

ที่มา : สำนักงาน ป.ป.ส.

ตารางเปรียบเทียบจำนวนคดีและผู้ต้องหาคดีเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีน(ยาบ้า) พ.ศ.2536-2540

พ.ศ.	จำนวนคดี	จำนวนผู้ต้องหา (คน)	จำนวนคดีเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา (%)	ปริมาณของกลางเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา (กก.)
2536	8,633	9,299	+ 45.04	-
2537	12,638	13,940	+ 46.39	+ 53.97
2538	18,373	20,169	+ 45.38	+ 78.54
2539	46,775	51,735	+154.59	+ 228.45
2540	75,261	83,604	+ 60.90	+ 1,410.61

ที่มา : สำนักงาน ป.ป.ส.

ตารางเปรียบเทียบน้ำหนักยาเสพติดของกลางในคดียาเสพติด มกราคม-ธันวาคม 2540

สถิติจากเอกสารรายงานสรุปผลการปราบปรามยาเสพติดทั่วประเทศ ประจำปี 2540

(น้ำหนัก : กิโลกรัม)

เดือน	เฮโรอีน	เอ็คตาซี่	ฝิ่นสุก	กัญชาแห้ง	เมทแอมเฟตามีน
มกราคม	27.05	7.67	0.21	1,642.26	147.96
กุมภาพันธ์	8.05	0.06	2.44	255.77	196.24
มีนาคม	52.27	0.26	1.70	1,175.90	330.51
เมษายน	44.44	0.02	4.58	173.06	10.47
พฤษภาคม	14.01	0.03	1.47	813.80	116.18
มิถุนายน	12.14	6.00	0.46	1,161.01	117.00
กรกฎาคม	11.91	0.30	0.60	749.55	145.31
สิงหาคม	12.92	0.23	0.17	734.19	157.98
กันยายน	16.96	1.81	100.36	430.06	180.70
ตุลาคม	54.19	0.80	1.71	933.83	321.54
พฤศจิกายน	23.81	0.02	0.09	506.62	140.22
ธันวาคม	35.56	0.55	0.51	529.59	243.66

ที่มา : สำนักงาน ป.ป.ส.

1.8 ตัวบทกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีน

1.8.1 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519

กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติคำนิยามความของ "ยาเสพติด" (มาตรา 3) ในลักษณะกว้างว่าครอบคลุมถึงยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ วัตถุที่ออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารระเหยตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการใช้สารระเหย เพื่อให้เกิดความชัดเจนของอำนาจหน้าที่พิเศษในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.), สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(ป.ป.ส.) และเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน ในภาพกว้าง

(หมายเหตุ - ขณะที่ทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดฯกำลังได้รับการพิจารณาแก้ไขเพื่อความเหมาะสมแก่สถานการณ์ของสภาพปัญหายาเสพติด โดยสำนักงาน ป.ป.ส.)

1.8.2 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

เป็นกฎหมายที่ให้ความหมายและประเภทของคำว่า "ยาเสพติด" ในลักษณะที่ลงรายละเอียด กล่าวคือกำหนดนิยามตามมาตรา 4 ไว้ว่า "ยาเสพติดให้โทษ" หมายความถึง

1. สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใดๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องการเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเรื่อยๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง

2. พืช หรือส่วนของพืชที่เป็น หรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ หรืออาจใช้เป็นยาเสพติดให้โทษ

3. สารเคมีที่ใช้ในการผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ

พระราชบัญญัตินี้ได้ให้คำนิยามของคำว่า "ผลิต" ยาเสพติดไว้ในมาตรา 4 ให้หมายความว่า "เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปรุง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป สังเคราะห์ ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุด้วย" ซึ่งเป็นนิยามที่ครอบคลุมถึงการผลิตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนด้วย รายละเอียดจะได้กล่าวถึงเนื้อหาของแต่ละคำในบทที่เกี่ยวข้องต่อไป

นอกจากนี้ตามมาตรา 7 ของกฎหมายฉบับดังกล่าวยังแบ่งประเภทของยาเสพติดให้โทษออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ :-

1. ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน(Heroin) ,แอมเฟตา-มีน (Amphetamine) , เมทแอมเฟตามีน(Methamphetamine) , เอ็มดีเอ็มเอ(MDMA) , เอ็มดีเอ (MDA) , แอลเอสดี(LSD) ฯลฯ

2. ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น ฝิ่น (Opium) มอร์ฟีน (Morphine) โคคาอีน (Cocain) โคเดอีน(Codein) ฯลฯ

3. ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะเป็นต้นตำหรับยา และมียาเสพติดให้โทษประเภท 2 ผสมอยู่ เช่น ยาแก้ไอโคดิล ฯลฯ

4. ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือ 2 เช่น อาเซติคแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydride) อาเซติลคลอไรด์ (Acetyl Chloride)ฯลฯ

5. ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มิได้เข้าอยู่ในประเภทที่ 1 ถึง 4 ได้แก่ พืชกระท่อม , กัญชา , พืชฝิ่น , เห็ดขี้ควาย ฯลฯ

นอกจากการนิยามคำว่ายาเสพติดและการแบ่งประเภทแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังได้กำหนดฐานความผิดและบทลงโทษสำหรับยาเสพติดแต่ละประเภท รวมถึงฐานความผิดเกี่ยวกับการผลิตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนด้วย

1.8.3 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518

เป็นกฎหมายที่กำหนดนิยามของคำว่า "วัตถุออกฤทธิ์" ตลอดจนแบ่งชื่อและประเภทของวัตถุออกฤทธิ์แต่ละประเภทด้วย ในอดีตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนถูกกำหนดให้เป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภทที่ 2 แต่ในปัจจุบันได้ย้ายไปไว้ในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น

แต่อย่างไรก็ดี สารตั้งต้นและสารที่เกี่ยวข้องในการผลิตยาบ้าบางชนิด เช่น อีเฟดรีน (Ephedrine) ฯลฯ ในปัจจุบันก็ยังถือเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภทที่ 2 อยู่

1.8.4 <u>พระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. 2495</u>

เป็นกฎหมายที่กำหนดการควบคุมโภคภัณฑ์ ซึ่งหมายถึงเครื่องอุปโภคบริโภค และหมายรวมถึงสิ่งที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

มีโภคภัณฑ์ที่ถูกควบคุมตามพระราชกฤษฎีกาควบคุมโภคภัณฑ์ ฉบับที่ 7 พ.ศ.2522 และฉบับที่ 8 (พ.ศ.2525) บางประเภท ซึ่งเป็นสารเคมีสำคัญที่ใช้ในการผลิตยาบ้า ได้แก่ น้ำยาเคมีอีเทอร์(Ether) , น้ำยาเคมีคลอโรฟอร์ม (Chloroform) และกรดอาซีติกล้วน (Glacial Acetic Acid) ที่ถูกควบคุมในจังหวัดในพื้นที่ภาคเหนือบางส่วน เช่น เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน และภาคใต้บางส่วน เช่น นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา สตูล ซึ่งการนำ ขนย้าย จำหน่าย มีไว้ในครอบครอง ใช้หรือเปลี่ยนแปลงสภาพ สารเหล่านี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจะมีความผิดตามกฎหมาย

1.8.5 <u>พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534</u>

เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรการ<u>พิเศษ</u>ในการปราบปรามองค์กรการค้ายาเสพติด ใน<u>กรณีที่กฎหมายอาญาปกติไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำผิดซึ่งเป็นตัวการใหญ่ได้</u> โดยการนำเอามาตรการ "สมคบ" และมาตรการ "ริบทรัพย์สิน" มาใช้ในกรณีที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (รวมถึงยาบ้าด้วย) ในฐานความผิด <u>ผลิต</u> นำเข้า ส่งออก จำหน่าย มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย รวมทั้งการสมคบ สนับสนุน ช่วยเหลือ หรือพยายามกระทำผิดดังกล่าว ซึ่งมีมาตรการพิเศษมากมาย (รายละเอียดจะได้กล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป)

1.8.6 <u>ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจับ ยึด และตรวจพิสูจน์ยาเสพติด พ.ศ.2537</u>

เป็นระเบียบที่กำหนดถึงกระบวนการดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในกระบวนการ จับ ยึด และตรวจพิสูจน์ยาเสพติดทุกขั้นตอนว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อยาเสพติดของกลางนั้น รวมถึงกรณีที่ยาเสพติดให้โทษของกลางเป็นยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนด้วย ผู้ที่ถูกกำหนดอำนาจหน้าที่ตามระเบียบนี้ได้แก่

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1) เจ้าพนักงานผู้จับยึด ถูกกำหนดกระบวนการการตรวจสอบ ,จัดการบรรจุหีบห่อของกลางและนำส่งพนักงานสอบสวน

2) พนักงานสอบสวนตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา ถูกกำหนดกระบวนการตรวจรับ และส่งของกลางที่ถูกกล่าวอ้างว่าเป็นยาเสพติดไปตรวจพิสูจน์ ณ สถานตรวจพิสูจน์ยาเสพติดที่กำหนดตามระเบียบ

3) เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจพิสูจน์ยาเสพติด(นักวิทยาศาสตร์) ถูกกำหนดบทบาทหน้าที่ในการตรวจรับของกลางที่พนักงานสอบสวนส่งมา,การตรวจสอบเบื้องต้น,การตรวจพิสูจน์ยาเสพติดใน 2 ลักษณะ คือการตรวจพิสูจน์แบบ :-

คุณภาพวิเคราะห์ : คือการตรวจพิสูจน์เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ถูกส่ง มาตรวจนั้นเป็นยาเสพติดหรือไม่

ปริมาณวิเคราะห์ : คือการตรวจพิสูจน์เพื่อทราบว่าสารที่ถูกส่งมาตรวจนั้นเป็นยาเสพติดบริสุทธิ์ปริมาณเท่าใด (เนื่องจากอัตราโทษในบางฐานความผิดและข้อสันนิษฐานบางบท พิจารณาจากปริมาณของกลางที่เป็นสารเสพติดบริสุทธิ์เป็นสำคัญ)

4) ผู้เก็บรักษายาเสพติดของกลาง (สถานตรวจพิสูจน์ยาเสพติด) ถูกกำหนดวิธีการในการเก็บรักษายาเสพติดของกลางที่เหลือจากการตรวจพิสูจน์และการส่งของกลางไปทำลาย

5) ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการทำลายยาเสพติดให้โทษของกลาง (สำนักงาน-คณะกรรมการอาหารและยา) กำหนดกระบวนการทำลายยาเสพติดของกลางที่เหลือจากการตรวจพิสูจน์ในทุกขั้นตอนจนกว่าจะเสร็จสิ้น

1.8.7 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินสินบนเงินรางวัล พ.ศ.2537

เป็นระเบียบที่กำหนดหลักเกณฑ์และอัตราในการจ่ายเงินสินบนเงินรางวัลให้แก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าพนักงานผู้จับกุม โดยเงินสินบนจะจ่ายให้แก่ผู้แจ้งความนำจับ และเงินรางวัลจะจ่ายให้แก่เจ้าพนักงานผู้จับกุม ซึ่งคำนวณตามปริมาณของกลางยาเสพติดที่เป็นสารบริสุทธิ์ ตามผลการตรวจพิสูจน์ในเชิงปริมาณวิเคราะห์ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจับ ยึดและตรวจพิสูจน์ยาเสพติด พ.ศ.2537 ที่กล่าวข้างต้น ในฐานความผิดต่าง ๆ รวมไปถึงความผิดฐานผลิตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนด้วย

1.9 สภาพปัญหาที่นำมาสู่การศึกษาของวิทยานิพนธ์

แม้ว่ารัฐบาลจะได้ตระหนักถึงความรุนแรงของสภาพปัญหาของการผลิตยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน)และได้พยายามพัฒนามาตรการทางกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมและปราบปรามมาโดยตลอด แต่เครื่องมือของรัฐดังกล่าวกลับใช้ได้สะดวกและชัดเจนในทางทฤษฎีในเรื่องโครงสร้างความรับผิดทางอาญาได้เฉพาะกับยาเสพติดที่ได้จากธรรมชาติหรือได้จากกระบวนการผลิตที่เรียบง่าย ไม่สลับซับซ้อน เนื่องจากสามารถหาจุดแห่งการ "ลงมือ" ในทางรูปธรรมได้ไม่ยาก

ในขณะเดียวกัน กลับปรากฏว่า ในสภาพสังคมที่เจริญรุดหน้าด้วยเทคโนโลยี กระบวนการผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะยาบ้าที่กำลังเป็นปัญหาอยู่นี้กลับสร้างความสลับซับซ้อนในการพิจารณาอย่างมากมาย เช่น

1. มีบุคคลหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการผลิต ซึ่งบ้างก็เกี่ยวพันกัน บ้างก็แยกหน้าที่กันเด็ดขาด หรือตัดจากการรับรู้ของกันและกันโดยเด็ดขาด

2. รูปแบบการผลิตมีกระบวนการมากมายหลายขั้นตอน ซับซ้อน มีสารตั้งต้นหลายชนิดมาเกี่ยวข้อง

3. มีผลผลิตเกิดในหลายขั้นตอน ก่อนจะถึงผลผลิตสุดท้าย คือตัวยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน ซึ่งผลผลิตหรือสารตั้งต้น(PRECURSOR)บางชนิดเป็นความผิดในตัวเองได้ต่างหากและเกิดเป็นการกระทำผิดซ้ำซ้อนอยู่ในกระบวนการ ซึ่งไม่เคยมีเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติให้ความสนใจปัญหาส่วนนี้ในทางทฤษฎีเท่าที่ควร แต่จะรอให้เกิดผลลิตสุดท้ายคือยาบ้าอันเป็นความผิดสำเร็จแล้วจึงเข้าจับกุม อันเป็นการดำเนินการที่ปลายเหตุเท่านั้น

4. มีปัญหาในทางปฏิบัติบางเรื่องที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมักจะละเลยเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาในทางทฤษฎี หรือเพื่อความปลอดภัยของตนมิให้ถูกผู้ต้องหาดำเนินคดีกลับ ก่อให้เกิดความคลุมเครือในทางข้อกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดฐานผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ เช่น

4.1) มักจะรอจนถึงขั้นมีผลผลิตสุดท้าย (FINAL OUTPUT) คือตัวยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน ทั้งที่ก่อนหน้านี้เกิดเป็นความผิดอื่นๆที่แทรกซ้อนอยู่แล้ว

4.2) ในทางคดี ผู้ถูกกล่าวหามักต่อสู้คดีเพียงในข้อเท็จจริงที่ว่า "ไม่ได้กระทำผิด" คือเป็นการปฏิเสธทั้งกระบวนการ แต่ไม่เคยต่อสู้ปฏิเสธในทางทฤษฎีว่า "ในขณะที่ถูกจับกุมในทางทฤษฎียังไม่ถึงขั้นลงมือผลิต"

เหตุผลส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะเอาตนเข้าไปเสี่ยงในความไม่แน่นอนทางทฤษฎีเกี่ยวกับ "การลงมือผลิตยาบ้า" ซึ่งอาจเกิดผลร้ายต่อตนเองมากกว่าผลดี

4.3) ยังไม่มีคำพิพากษาบรรทัดฐานที่ชัดเจนแน่นอนเกี่ยวกับจุดของการ "ลงมือผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์" เนื่องจากยังไม่เคยมีการยกปัญหานี้ขึ้นสู่ศาลฎีกา

5. ความไม่ชัดเจนดังกล่าวทำให้เกิดข้อสงสัยที่ว่า ณ จุดใดๆในกระบวนการผลิตยาบ้าที่ผู้ต้องหากระทำไปแล้วนั้น

5.1) ถึงขั้นเตรียมการแล้วหรือไม่

5.2) ถึงขั้น "ลงมือ" แล้วหรือไม่

5.3) เป็นความผิดสำเร็จแล้วหรือไม่

5.4) เป็นความผิดอื่นๆข้างเคียงนอกเหนือจากการ "ผลิตยาบ้า" หรือไม่

6. จากความไม่ชัดเจนนี้ ทำให้เกิดข้อสงสัยว่า หากจะสรุปว่า ณ จุดใดของกระบวนการเป็นการ "ลงมือผลิตยาบ้า"

จากความไม่ชัดเจนของจุด "ลงมือผลิตยาบ้า" ข้างต้น แม้ว่าจะมีบทบัญญัติเกี่ยวกับฐานความผิดเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 สำหรับการผลิตยาบ้าอย่างชัดเจน แต่ในทางทฤษฎีกลับไม่สามารถให้คำตอบหรือครอบคลุมถึงปัญหาความชัดเจนของ "การลงมือ" ผลิตยาบ้าได้ ทำให้กระบวนการบังคับใช้กฎหมายไม่เกิดประสิทธิภาพเต็มที่และเกิดช่องโหว่ในทางวิชาการ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสมควรได้รับการศึกษาในเรื่องนี้อย่างละเอียด เพื่อวิเคราะห์หาความชัดเจน ตลอดจนแสวงหาแนวทางแก้ไขทางทฤษฎีในแนวทางใดๆที่เหมาะสม เช่น เพิ่มเติมบทบัญญัติให้ครอบคลุมทุกขั้นตอนในกระบวนการผลิต , การใช้มาตรการสมคบ หรือการสร้างบทบัญญัติพิเศษขึ้นใหม่โดยเฉพาะเจาะจง ฯลฯ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายและเกิดความยุติธรรมแก่ทุกฝ่ายในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติต่อไป

1.10 สมมติฐานของการวิจัย

กระบวนการสังเคราะห์เมทแอมเฟตามีนมีหลายขั้นตอน ซึ่งเป็นปัญหาในการรับผิดทางอาญาว่า ได้ลงมือกระทำเมื่อใด ซึ่งสมควรที่จะเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยความรับผิดทางอาญาให้ครอบคลุมการกระทำการสังเคราะห์เมทแอมเฟตามีนในขั้นตอนต่างๆเหล่านั้นด้วย

1.11 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ จะเป็นการวิจัยโดยนำหลักกฎหมายเรื่องโครงสร้างความรับผิดทางอาญาและการลงมือกระทำความผิดทางอาญามาพิจารณาเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ โดยศึกษาเฉพาะกรณียาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน ซึ่งกำลังมีปัญหาและแพร่ระบาดในประเทศไทยขณะนี้

การวิจัยดังกล่าว จะรวมไปถึงการศึกษากระบวนการผลิตเมทแอมเฟตามีนโดยละเอียด โดยจะปรากฏข้อมูลที่ละเอียดตามสมควรเท่าที่จะไม่เกิดผลเสียต่อราชการของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(ป.ป.ส.)ผู้สนับสนุนข้อมูล และไม่เป็นผลเสียต่อสังคมในลักษณะของการชี้แนะหรือสนับสนุนแก่ผู้ที่ประสงค์จะกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และนำมาปรับบทกฎหมายเกี่ยวกับการลงมือกระทำความผิด

1.12 วิธีการวิจัย

วิธีการวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนจะศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร เช่น กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท กฎหมายและระเบียบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง วิทยานิพนธ์ คำพิพากษาศาลฎีกา บทความ และสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.), นักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจพิสูจน์ยาเสพติด ตลอดจนบุคคลอื่นผู้เกี่ยวข้องเพื่อนำข้อมูลมาประกอบการพิจารณาและวิเคราะห์

1.13 ผลที่คาดหมายว่าจะได้จากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงสภาพความเป็นมาของปัญหายาเสพติดในประเทศไทย โดยเฉพาะยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน

2. ได้ความชัดเจนของกระบวนการผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน เพื่อสามารถนำไปพิจารณาแก้ไขปัญหาในทางทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญาต่อการผลิตยาเสพติดดังกล่าวต่อไป

3. สามารถศึกษา วิเคราะห์ จนทราบถึงโครงสร้างความรับผิดทางอาญาของบุคคลผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตเมทแอมเฟตามีน

4. ได้ความชัดเจนในการ "ลงมือ" กระทำผิดฐานผลิตยาบ้า(เมทแอมเฟตามีน) ว่าควรอยู่ ณ จุดใดในกระบวนการผลิต

5. สามารถนำสิ่งที่ได้ พิจารณาเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญาในการผลิตยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ได้

6. ผลการวิจัยอาจทำให้เกิดความชัดเจนในทางทฤษฎีและเกิดความยุติธรรมในการบังคับใช้กฎหมายแก่ทุกฝ่ายในคดีต่อไป